

Се дечина отбирани.
 Едно не је дофтасало
 То'а що је спроти сжице.
 Марко иматъ мѣшко дете
 Мѣшко дете прегалено;
 и го зеде мѣшко дете,
 Да го кла'итъ на прозирци.

Марко ъ сѣ мило молитъ:
 „Самовило мила сестро!
 Тебѣ ти сѣ мило молятъ,
 Да ми гледашъ мѣшко дете;
 То'а ми је прегалено,
 Бѣрго вода да му давашъ!“

3.

Отъ Струга.

Сжице—но ми је на за'одъ,
 Самовила је задъ гора,
 Мирче войвода предъ неа,
 Бѣрза ъ коня водеше,
 Цѣрвентъ ъ байракъ носеше.
 Мирче войвода говоритъ:
 „Самовила—ле, Майко—ле!
 Доста ти коня поводишъ,
 Доста ти байракъ поносишъ.“
 И Самовила вореше:
 „Поводи Мирче поводи,
 И цѣрвентъ байракъ поноси
 До зелени—не ливагѣ,
 До студени—не кладенци.
 Тамо сѣ женитъ Янкула;
 Деветъ си сестри канило,
 Десета сестра не кани
 Десета сестра Коприна.“
 Коприна во дворъ седеше,
 Грумка си керка чешлаше,
 Како ъ лепо чешлаше,
 Така ъ лепо плетеше,
 Така ъ ука учеше:
 „Грумко—ле керко, Грумко—ле!
 Кога ќе одишъ у вуйка
 У вуйка, керко, на свадба,
 Дан' фатишъ о'ро наколу,

Дан' пушишъ сая до земи,
 Дан' кренишъ превезъ отъ очи;
 Дан' те догле'атъ вуйко ти
 Вуйко ти, керко, Янкула;
 От' је вуйко ти невѣрентъ
 Невѣрентъ, керко, безъ вѣра,
 дан' ми ти кренишъ страмота.“
 Грумка отиде на свадба,
 Грумка си майка не почу;
 Си фати 'оро наколу,
 Си пуци сая до земи,
 Си крена превезъ отъ очи.
 Ми љ догле'а вуйко ъ,
 Вуйко ъ лепо говоритъ:
 „Свато'и, бѣли свато'и!
 Не преполвите пушки—те,
 Не презобвите конѣ—те,
 Не'еста ни је во дворе.“
 Грумка го вуйка дочула,
 И люто ми прокѣлнала:
 „Офъ леле боже милечекъ!
 Зароси роса кѣрва'а,
 И погорещи каменя,
 Потѣлчете го вуйка ми
 Вуйка ми, боже, Янкула!“
 Како ми Грумка прокѣлна,
 Пуста сѣ клѣтва Фатила.